

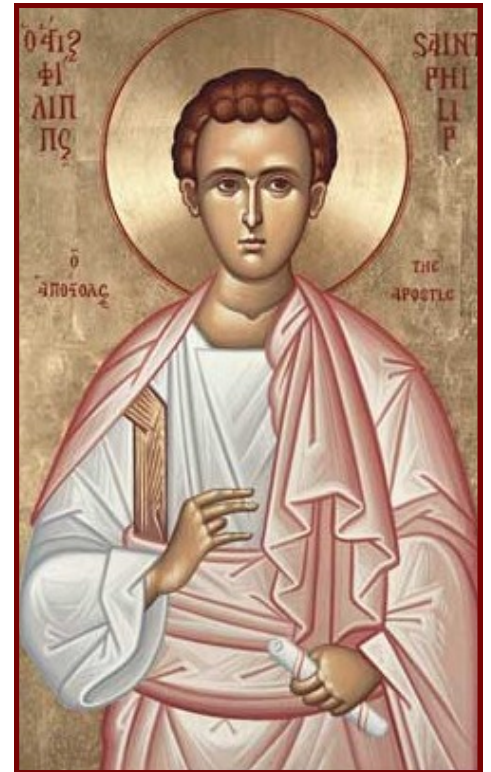
„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Sfântul Apostol Filip

Sfântul Apostol Filip, unul din cei șapte diaconi, nu trebuie confundat cu Apostolul Filip, cel de-al treilea Apostol chemat la misiune de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Sfântul Apostol Filip s-a născut în Cezareea Palestinei. Împreună cu Sfântul Arhidiacon Ștefan s-au numărat între cei șapte diaconi aleși de către Sfinții Apostoli. Sfântul Apostol Filip a fost căsătorit având patru fiice. Ca diacon, el a slujit cu râvna săracilor și văduvelor. În vremea prigoanei asupra creștinilor pornite la Ierusalim, Sfântul Filip s-a stabilit în Samaria, unde a predicat cuvântul lui Hristos. Tot aici, Dumnezeu a lucrat prin Sfântul Apostol Filip numeroase minuni.

Din Faptele Apostolilor aflăm că Sfântul Filip l-a botezat pe Simon Magul. Tot el a fost cel care l-a botezat și pe eunucul Candachiei, Regina Etiopiei. Sfântul Apostol Filip a predicat învățătura lui Hristos și în Azotus unde a adus pe mulți la dreapta credință. Sfântul Filip a fost hirotonit Arhiepiscop al cetății Tralles. Tot în această cetate s-a mutat la Domnul.

Duminica a 21-a după Rusalii | Pilda semănătorului (Luca 8, 5-15)

Dumnezeu Se uită la inimă

În Evanghelia de astăzi, Îl vedem pe Semănătorul dumnezeiesc semănând sămânța cuvântului Său în ogorul inimilor omenești. Din nefericire, unii creștini sunt nepăsători față de învățătura sfântă, alții au inimi de piatră, încât sămânța se usucă, iar alții sunt copleșiți de bălăriile grijilor lumești care înăbușă cuvântul. Numai unele inimi evlavioase sunt pământul bun care păstrează cuvântul și-l fac să rodească.

Din această pildă evanghelică, se vede cât de necesar este ca inimile noastre să fie curate pentru ca în ele să Se sălășluiască Hristos, Cuvântul Tatălui ceresc. El singur are învățătura desăvârșită și puterea deplină prin care poate mântui „pe tot omul, care vine în lume” (Ioan 1, 9). Inima care nu-L primește rămâne un ogor pustiu, pârjolit și fără rod.

Cea mai mare răsplată pentru cei neprihăniți este vederea lui Dumnezeu. „Feriți-vă curățându-vă inima, că aceia vor vedea pe Dum-

nezeu” (Matei 5, 8), spune Domnul. Pentru ca să câștigăm Împărăția cerurilor ne trebuie o hotărâre sfântă să ne călcăm pe inimă, să uităm răul și să facem pace cu aproapele, să răspândim în jurul nostru puritate și iubire.

Sfântul Vasile cel Mare îndeamnă: „Iată cele ce sunt bune pentru mântuirea noastră: curăție sufletească, nepătimire trupească, purtare blândă, vorbă cumpănită și cu bună rânduială, cumpătare la hrană și băutură. Înaintea celor mai mari să aveți tăcere, înaintea celor mai înțelepți luare aminte, supunere celor bătrâni, dragoste nefățarnică pentru cei de-o măsură și pentru cei mici. De cei răi, pătimiși și iubitori de trup să vă depărtați, cu rușinea să vă împodobiți, căutând cu privirea în jos și cu sufletul în sus. Iar cinstea acestei lumi drept nimic să o socotiți și, binele de-l faceți, plata s-o așteptați de la Iisus Hristos, Domnul nostru”.

Răsplata constă în aceea că, fiind pământul cel bun, Cuvântul lui Dumnezeu viețuiește și rodește în noi.

(IPS Irineu Pop-Bistrițeanul)

„Să zidim biserici din inimile noastre fierbinți”

Cuvântul 2

Îți aduci aminte, tinere, când ți-am spus că un glas nou te cheamă și că este glasul lui Iisus? Dar unde și la ce te cheamă? Ce făgăduință ademenitoare pentru setea ta de cunoaștere și de adevăr îți face Mântuitorul?

Glasul lui Iisus te cheamă la Biserica Lui. Trăiești într-o familie, într-o societate, într-o lume. Te leagă de familia ta acel inefabil glas al sângelui, pe care nu-l poți renega și care se răzbuță prin suferința ta, atunci când îl trădezi. Trăiești în mijlocul neamului tău, pe care îl simți ca pe o entitate metafizică; nu ca pe o grupare de indivizi izolați ci ca pe un suflet imens și unic, în care tu ești totul și totul trăiește prin tine.

Exiști într-o lume cu bucuriile și durerile ei și vibrezi la aceste bucurii și dureri fiindcă este ceva în tine care te leagă și te unifică inextricabil cu toți semenii tăi. Unde este atunci Biserica lui Hristos, la care ești chemat? Ea este peste tot. Ea cuprinde în sine toate ființele omenești ba mai mult: și toate ființele cerești căci Biserica nu cunoaște istorie: istoria ei este prezentul spiritual.

Familia, societatea poartă în ele destinul tragic al limitării lor prin circumscriere în istorie. Istoria este, prin definiție, cronologia nefericirii și drumul spre salvare. Dar tu, tânărul meu prieten, ești chemat la Biserica lui Hristos, care a fost gândită din veșnicie în Dumnezeu și care poartă în ea desăvârșirea, așa cum lumea își poartă în ea propria esență. Societatea te socotește un simplu element constitutiv, o cărămidă între celelalte cărămizi; libertatea ta este de a fi o cărămidă odată pentru totdeauna fixată.

Libertatea aceasta este libertatea constrângerii și aici începe drama ta, fiindcă libertatea este în tine, dar tu nu știi s-o descoperi în sensurile ei adevărate, nici s-o folosești atunci când, în sfârșit, vei fi descoperit-o. Ți s-a spus că tu nu ai libertate, că libertatea ta este înțelegerea necesității, iar necesitatea îți este impusă de un element cu totul exterior ție, ca într-o construcție moartă. Biserica lui Hristos este vie și liberă. În ea ne mișcăm și trăim prin Hristos, Care este cap al Bisericii, având libertate deplină, căci în ea cunoaștem Adevărul, iar Adevărul ne face liberi (Ioan 8:32). Când surâzi unui întristat; când ajuți unui bătrân să pășească mai ușor; când dai pomană săracului și-l vizitezi pe bolnav; când rost-ești: „Doamne, ajută-mă!” – ești în Biserica lui Hristos. Când ești bun și îngăduitor; când nu te superi pe fratele tău, chiar dacă acesta ți-a rănit sensibilitatea; când zici: „Doamne, iartă-!” – ești în Biserica lui Hristos.

Când muncești cinstit acolo unde te afli și când seara te întorci ostenit, dar cu zâmbetul pe buze la ai tăi, aducând cu tine o

Pr. Gheorghe Calciu

lumină caldă și plină de omenie; când răscumperi răul prin iubire – ești în Biserica lui Hristos. Vezi dar, tânărul meu prieten, cât de aproape ești de Biserica lui Hristos? Tu ești Petru și Dumnezeu își zidește Biserica Sa pe tine. Tu ești „piatra” Bisericii Lui, pe care nimeni și nimic nu o va clinti, pentru că ești o „piatră” liberă, un suflet care se realizează pe sine în această Biserică, nu un condamnat la încremire.

Să zidim biserici, prietene al meu! Să zidim biserici din inimile noastre fierbinți, în care străfulgeră soarele cel luminos al dreptății, Hristos, Cel ce ne-a spus că prin credință suntem liberi de păcat. Să zidim bisericile credinței noastre, pe care nici o putere omenească nu le poate zdruncina, fiindcă temelii ultimă a Bisericii este însuși Hristos. Să-l simți pe semenul tău alături de tine, mereu prezent, și să nu te întrebă niciodată: „Cine este omul aceasta?” „Ci să-ți spui: „Nu este un străin. Este fratele meu. Este Biserica lui Hristos, ca și mine”.

Privește înapoi, prietene, și te cutremură! Privește înainte și te bucură! Istoria este un șir de evenimente osificate din care se ridică, din când în când, mărturiile vie ale credinței voievodale, întruchipate în biserici și mănăstiri. Tezaur al sufletului românesc și creștin, ele reprezintă duhul ce dă viață tradiției noastre naționale. Tot ce cade în afara acestei spiritualități este sortit pieirii. S-au prăbușit munți, au ars păduri, au pierit popoare. Dar bisericile au rămas vii, iar mănăstirile sunt cățuia din care urcă încontinuu spre cer fumul rugăciunilor.

Nu putem afirma continuitatea unei spiritualități românești, nu putem susține că am preluat nealterate tradiția și sufletul neamului, dacă vom dărâma bisericile care le-au exprimat plenar. Nu putem vorbi de voievozii

români dărâmându-le ctitoriile; nu putem vorbi de Mihai Viteazul făcând să dispară într-o singură noapte Biserica Enei! Nici o cramă, nici o cârciumă „Dunărea”, nouă sau veche, nu poate echivala măcar o singură piatră din temelii Bisericii Enei. Nici o doctrină ateistă, nici un argument așa-zis „științific” nu te poate opri, tinere prieten, de la interogația despre existență și sensul ei, despre Dumnezeu și mântuire. Această interogație este dovada libertății tale față de orice constrângere, față de materia însăși; este drumul tău spre Biserică și poarta prin care pătrunzi în ea. Nu ezita în prag, prietene! Intră! De atâția ani stai pe pragul Bisericii, fără să știi.

De atâția ani auzi glasul lui Iisus spunându-ți „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi da afară”. Lumea te alungă, te oprimă, te alie-nează. Iisus te primește, te mângâie și te redă ție însuți. Vino să construiești biserici alături de noi! Să reconstruim în suflet o Biserică a Enei, hristică și voievodală, vie și nemuritoare, până ce o vom vedea ridicată și aievea, pe locul ei – mărturie strașnică a credinței noastre creștine și a afirmării noastre naționale! Fără biserici, fără mănăstiri, suntem [ca niște] venetici. Cine dărâmă biserici, dărâmă însuși argumentul dăinuirii noastre materiale și spirituale pe acest pământ hărăzit nouă de Dumnezeu.

Tinere prieten, nu mai ești singur. Ești în Biserica lui Hristos.

Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în prima miercuri din Postul Mare, la 15 martie 1978.

(Preot Gheorghe Calciu - 7 cuvinte către tineri, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia, București, 1996, pp. 25-30)

Încă de la primul cuvânt elevii seminaristi au fost puternic mișcați de predica părintelui Calciu astfel încât au vestit mai departe intenția celor 7 Cuvinte, în acest fel aflând și tinerii de la facultățile laice. Cei mai mulți dintre cei care au început să vină erau de la facultățile tehnice, mai mulți decât de la Litere sau Filosofie. De aici încolo, de la predică la predică au început să vină din ce în ce mai mulți studenți, până s-a ajuns la un auditoriu de 300-400 tineri.

Fiecare cuvânt al părintelui dura câteva ore pentru că după fiecare predică, urmau discuții cu tinerii veniți, așa încât Cuvântul se termina pe la doisprezece sau chiar unu noaptea. La sfârșit seminaristii se îndreptau spre dormitoare lor iar cei veniți de la alte facultăți îl conduceau pe părintele Calciu până la acasă. Nefiind vreun mijloc de transport la orele acelea, iar părintele fiind îmbrăcat cu reverenda, veneau deseori bețivi care îl înjurau că este „popă” care „înșeală lumea”, și aducându-i tot felul de ofense. Însă părintele era înconjurat și protejat de acei tineri, pe care îi considera îngerii săi păzitori.

Claudiu Balan | Sursa: ortodoxiatinerilor.ro